

Vandspejl

September er den blåeste måned

Døden er ankommet og gået samme sted hen som livet.

Sattet sig til rette ved et frokostbords sensommervise af flødestuvninger og tyttebær, en duft af kantareller og rørhatte stegt i fedt, et Bellmansk tideglas sat i stå mellem gæsterne. Tvedragt er ej mere. Krigenes krig snakker vi her aldrig om med andet end rolige hovedryst og sørgende nik.

Og det ville være det samme, om vi to tilsammen fødte og fortærede tiden, så alt kunne sidde her som ét ubevægeligt, sitrende punkt i morgendagens evighed og emanere lys til en alskabning, der gør os ondt.

Hvor bliver det af, aftenmørket?

Gennem enkeltruder ses stadig Østersø og Efterårssol som et uafslædt væld af funker over naturens gulnende sensommerformer.

Fanget ind af disse lysfang falder talen Livet i munde. Til Døden siger han så:

'Alt er godt.

Jeg har ikke fået mediteret, fordi jeg havde svært ved at finde fred. Energien i dagene synes at veksle mellem Døden og Den hængte mand, til tider Eremitten, og det stemmer godt overens med forvandlingsenergiene. De 12-taller, som figurerede så tungt i går, er, i øvrigt, Den hængte mands tal. Jeg kan mærke, at synkroniciteterne er fortættede i en grad, hvor de forekommer umærkelige. Der synes at være et menneskeligt visdomsperspektiv, som unddrager sig dem – idéen om at fordringsfrihed altid er bedre end frydefuldt begær. Denne geskæftighed, de stadigt synes indlejret i, begivenhederne. De forstår tilsyneladende ikke helt bemægtigelsen af enstasen, fordi de ikke er så plagede af kødets forknytte længsler. Det er underfundigt, hvad der passere mig. Om end en lille, bange stræben endnu gemmer sig som en dragehale i skjul for sin dragemund.

Urets tvang synes en endnu ældre vane at afvride. Mine lænestole er den hjemmets balance som Bornholmerurets høje tikken spænder ud fra mine ører

Således at blomkålen springer ud af min næse. Og hvad jeg ret har elsket, det da aldrig skal mig fravristes.'

Døden griner. Sine hænder lægger han an til aftenkaffen.

Alt er godt.

'Du synes, jeg er dum og formløs med alle de forvanskede citater. Det er underligt, folk skyr dig, når du aldrig har andet end latter til overs for mig.'

'På et strå på drev mod havs sidder en græshoppe og synger sommer.' Det evige grin forvandles aldrig af sentenser, end ikke af Livets suplikker.

'Om du nu ville give lidt plads til mig i mørket. I det store hulrum, du holder derinde i hjertekulen.'

'Stjerne glimte, menneskes øjne lukkes. En konge låser sin dør, enhver elsker er med sin kærlighed alene. Her er du og jeg, vi ensomme sammen.'

"Når jeg mærker dig i vinternatten er det som skrig fra mørket. Herude under sorte himle hersker stilheden. Baggrunden er ilden der gnaver i brændet, en kat der strækker sig, lidt klik fra ord der bliver sat sammen. Pludselig hører jeg dine dødsmærkede hvin sønderflå natten og minde mig om, at du stadig ligger i hi derude og gemmer dig for kulden og blodindsmurte hjørnetænder. Hvad skal det til for? Hvorfor giver du ikke bare op?"

'Således Indtil din flod møder et ydre tryk, og man skærer dig til i et kammer, der gror i dig til rum.

Se mine fingre, når de tæller ned til 10

0 og en svag lugt af brændte blomster, ferks føde et sted fra i en ufrisk vind og en let kvalmende, æggende puls, der farer op et sted mellem navlen og brystet og vil have, have, have, at lugtene skal blive til andet og mere eller i det mindste lade os være. Lad os være for, for, for og frem, frem, frem til

1 Ingen adkomst til indkomst uden indgang i udkommet. Til jord skal du blive hoved og af hoved til jord og salt igen. Blot en tåre i evighedens øje.

2 Strenge straffe er en del af behåring.

3 Vi fattes ord...'

Så én taber tråden, og to taler videre

'Åh, Nordpå! i årtusinder har du udslynget over verden dine børn af den rette slags hvid.

Disse dine små digterknægte som vred deres bepølsede små hænder til sødladne hymner med orgelmusikker

Omringede verden gjorde du med ormen på gulvet mellem sengestolperne du fodrede i vinternætterne til skyggerne fra døende tællelys

Så al den stund du dejnede var det for at få føden til at forslå for afsavn af andre afgrøder

Og et sejlsskibs penge er ikke nok til at købe dig fri af Hel...'

'Du er fandme altid så højtidelig,' siger den ene til den anden.

Udenfor vinduet farves solnedgangen lilla af svovlen fra en sprudlende vulkan østborte væk.

Der var noget i dig, der var så meget tid, at det altid havde for travlt til at føle.

'Over kanten af kosmos, hvor det ikke er blevet til endnu, der er jeg. Før dets fødsel og efter dets undergang, der er jeg. Hvor jeg er, der er I ikke.'

'Du er fandme altid så højtidelig,'

Alt er godt.